

ਗ੍ਰੀਸ ਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਲੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਇੱਕ ਖੁੱਲਾ ਖ਼ਤ

6 ਦਿਸੰਬਰ 2008 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਕੂਲੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੀ ਪੁਲਸ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਗ੍ਰੀਸ ਵਿੱਚ ਦੰਗੇ ਭੜਕ ਉੱਠੇ। ਦੰਗਿਆਂ ਨੇ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਕੂਲਾਂ-ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਕਬਜ਼ੇ ਕਰ ਲਏ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ-ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਰੇਡੀਓ ਤੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ਨ ਕੇਂਦਰਾਂ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ-ਯੂਨੀਅਨਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਕਰ ਲਏ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਭਿੜੇ। ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਵਾਸਤੇ ਸਜੇ ਵਿਉਪਾਰਕ ਕੇਂਦਰਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਤਬਾਹ ਹੋਏ ਇਲਾਕਿਆਂ ਜਿਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਥਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਅਮੀਰਜਾਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਮਾਨ ਖੋਹੇ ਗਏ। ਲੋਕਤੰਤਰ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ-ਕਿਰਤੀਆਂ ਖਿਲਾਫ਼ ਵਿਆਪਕ ਹਿੰਸਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਯੂਨੀਅਨਾਂ, ਰਾਜਨੀਤਕ ਪਾਰਟੀਆਂ, ਪਾਦਰੀਆਂ, ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਨੇ ਜਮਹੂਰੀ ਕਾਨੂੰਨ-ਪ੍ਰਬੰਧ-ਸ਼ਾਂਤੀ-ਅਹਿੰਸਾ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਭਿਆਨਕ ਜ਼ਬਰ ਦਾ ਨਾਚ ਰਚਿਆ। 16 ਦਿਸੰਬਰ 08 ਨੂੰ ਜ਼ਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ 'ਐਥੋਂਸ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਇੱਕ ਖੁੱਲਾ ਖ਼ਤ' ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। -ਸੰਪਾਦਕ

ਉਮਰ ਦੇ ਫ਼ਰਕ ਅਤੇ ਆਮ ਦੂਰੀ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਔਖਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਖ਼ਤ ਜਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਅਜੇ ਗੰਜੇ ਅਤੇ ਪੇਟੂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ 1990-91 ਦੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲਾਂ 'ਤੇ 30-35 ਦਿਨ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਦੌਰਾਨ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਸਾਡੀ ਚੌਕੀਦਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਭੂਮਿਕਾ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਉਹ ਵੀ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੰਗੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ 'ਥਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਓ...' ਗਾਇਆ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੋਚਿਆ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਏਨੀ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਥਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਫੂਕ ਰਹੇ ਹੋ।

ਤਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਨੱਬੇ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੌਰਾਨ ਨਿੱਜੀ ਸਫ਼ਲਤਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪਰੋਸਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਕਾਰ ਲਿਆ। ਅੱਜ ਲੋਕ ਇਸ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ 2006-07 ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਲਹਿਰ ਦੌਰਾਨ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਕ ਰਹੇ ਹੋ।

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਔਖੇ ਮਾਮਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੇ। ਹਾਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਹੀ ਹਾਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਇਕੱਲੇ ਨਾ ਰਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਬਲਾਓ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਲਾਓ। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਰਾਹ ਲੱਭ ਲਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਕੂਲ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ। ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਕਰ ਹੀ ਲਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਦਲੇ। ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਵੇਂ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਪਹਿਲੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਬਣਾ ਦਿਓ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਹਥਿਆਰ ਸਾਨੂੰ ਵੰਡਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਥਾਣਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਓਵੇਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਬਦਲਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਜੱਥੇਬੰਦੀ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਜਿਸਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਉਹੀ ਕਰੋ। ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ, ਅਮੂਰਤ-ਹਵਾਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਾ ਕਰੋ। ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਸਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਬਣਾਓ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣੋ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਾਜਨੀਤਕ ਸਮੱਗਰੀ-ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੀ ਸਾਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅਸਲ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਵਾਹ ਪਏ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਸਾਡੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਾਈਆਂ-ਛਾਪੀਆਂ-ਉਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਮਰ ਨਾਲ ਇਹ ਵਧਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਂਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਨੌਜਵਾਨ ਹੋ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ।

1991 ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਹਿਕ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਵਾਹ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰੋ ਉਹ ਸੁਗੰਧ ਸਾਨੂੰ ਔਖੀ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਹੱਦਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਤੋਂ ਭੈਅਭੀਤ ਨਾ ਹੋਣਾ। ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੰਡਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟੇ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ ਇਹ ਸਭ ਅਸੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਲਣਾ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਆਓ ਮਿਲ ਕੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲਈਏ ਅਤੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰੀਏ। ਉੱਝ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਇਸ ਖ਼ਤ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮਾਫ਼ੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਦੌਰਾਨ ਸਾਹਬ ਤੋਂ ਲਕੇ ਕੇ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਦੇ ਕੈਦੀ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਹੋ।

ਹੁਣ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬੁਠ ਬੋਲਾਂਗੇ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਲੈ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਸਿੱਟਮਾ ਚੌਕ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ।

('ਮਜ਼ਦੂਰ ਸਮਾਚਾਰ' ਚੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਸਹਿਤ)